

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. december hó 02. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2015. július hó 07. napján kihirdetett **2.B.142/2015/17.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a azzal, hogy

az első fokú ítélet bevezető részéből mellőzi a 2015. június 16-i tárgyalásra utalást,

a vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, melyet

börtönben rendel végrehajtani,

megállapítja, hogy a vádlott anyjának neve (név), személyazonosító igazolványának száma: [személyazonosító igazolvány szám], tartózkodási helye: [település, telep, utca, házszám, (panzió neve)].

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Kecskeméti Törvényszék a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdésre figyelemmel a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő (életveszélyt okozó) testi sértés büntettének kísérletében állapította meg. Ezért 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a kiszabott büntetés legalább kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést. A vádlott a fellebbezés okát és irányát nem jelölte meg, védője eltérő minősítés megállapítását és a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. A védő az első fokú tárgyaláson megtartott perbeszédében azt kérte, hogy a bíróság a vádlott cselekményét a ténylegesen okozott eredménynek megfelelően súlyos testi sértés büntettének minősítse és a vádlottat rövid tartamú, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélje. Vagylagosan az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítása esetén is felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte elsősorban, másodlagosan azt indítványozta, hogy végrehajtandó szabadságvesztés esetén annak tartamát a bíróság az enyhítő szakasz alkalmazásával szabja ki.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.287/2015/1-II. számú átiratában azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyet tanácsülésen bírálja el, az ítéletet hagyja helyben azzal, hogy a rendelkező részben a minősítésre vonatkozóan a bűncselekmény megjelöléséből a (3) bekezdésre

vonatkozó részt mellőzze, a vádlottat tekintse szabadságvesztésre ítéltnek, amelyet börtönben kell végrehajtani.

Az ítéletábrla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte és csak részben osztotta a főügyési átiratban írtakat.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy akkor is a törvénynek megfelelően járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tanács összetételében történt változás miatt megállapította, hogy a tárgyalást a Be. 287. § (3) bekezdésében írtakra tekintettel előlről kell kezdeni. Ekkor a tárgyalást a Be. 287. § (4) bekezdése szerint eljárva a korábbi tárgyalás, illetve valamennyi korábbi bírósági irat ismertetésével megismételte (első fokú iratok 17. sorszámú, 2015. július 7. napján felvett tárgyalási jegyzőkönyv). Ezért az elsőfokú bíróság az ítélet bevezető részében szükségtelenül tüntette fel a korábbi tárgyalás határnapját, azaz a 2015. június 16. napján tartott tárgyalását, ezért azt a másodfokú bíróság mellőzte.

A vádlott következetlen, a bűnösségét mindvégig tagadó vallomásra figyelemmel az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítást vett fel a bántalmazás körülményeire vonatkozóan. Tekintettel arra, hogy az eseményeknek kívülálló, érdektelen szemtanúja nem volt és a sértett vallomásaiban is mutatkozott ellentmondás, bizonytalanság, az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértőt, (szakértő neve)-t is részletesen meghallgatta a tárgyaláson. Az elsőfokú bíróság bizonyítékként értékelte a nyomozati iratok fényképmellékletét, a bizonyítási kísérletek jegyzőkönyvét, az igazságügyi nyomszakértői véleményt, a helyszíni szemle jegyzőkönyvét, és a kétélű kardról vett vérelőpróba teszt eredményét is. Ezeket a bizonyítékokat egyenként és összességükben is körültekintően megvizsgálta, azokat egybevetette a vádlotti védekezéssel, és részletes, logikus indokát adta annak, hogy e bizonyítékok miként cáfolják a vádlott védekezését, azzal szemben miként támasztják alá a sértett által előadottakat. Az elsőfokú bíróság okfejtése logikus és mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek.

A bizonyítékok körültekintő, gondos mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, ami irányadó volt a másodfokú felülbírálat során. Észlelte azonban az ítéletábrla, hogy a vádlott korábbi elítéléseinek jogerőre emelkedését zömében pontatlanul határozta meg az elsőfokú bíróság. Azok az első fokú ítéletben írt sorrendet követve helyesen: 2009. október 2., 2010. július 12. és 2011. október 25. napja. (A 4. pontban feltüntetett Bajai Városi Bíróság 16.B.237/2011/28. számú ítéletének jogerejét helyesen tartalmazza az első fokú ítélet.)

A bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló védői fellebbezés valójában a bizonyítékok mérlegelését támadja. Azt sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt a vádlotti védekezést, mely szerint a vádlott véletlenül találta el nyíllal a sértettet, majd az emiatt kialakult dulakodás során keletkeztek a sértett egyéb sérülései.

Az előzőekben az ítéletábrla már utalt rá, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelése útján pontról pontra megcáfolta a vádlott védekezését. A célba lövés tényét nemcsak a sértett vallomása, hanem a vádlott által állított helye és ideje is megcáfolta. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a vádlott által megadott helyszín a késői időpont miatt már olyan sötét volt, hogy az eleve alkalmatlan lett volna a célba lövésre. Ezáltal megcáfolást nyert a vádlott védekezésének azon része, amelyen további védekezése alapult. Nevezetesen az, hogy a célba lövés

során sérült meg véletlenül a sértett, majd a sértett emiatti haragjában rátámadt a vádlottra. Az orvosszakértő határozottan cáfolta azt, hogy a sértett nyakán lévő sérülés dulakodás folytán véletlenül keletkezett és azt is, hogy annak elkövetési eszköze recés kés lett volna.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette. Az ítéletábra nem osztotta azt a főügyészégi indítványt, ami a Btk. 164. § (3) bekezdésének mellőzésére irányult. A 2013. július 1. napjától hatályba lépett Btk. 164. §-a a testi sértés két alapesetét szabályozza: a (2) bekezdés a könnyű testi sértés vétségét, a (3) bekezdés a súlyos testi sértés büntetését. A törvény indokolásából egyértelmű, hogy a jogalkotó a korábbiaktól eltérően a testi sértés két alapesetét ismeri el. Nem vitás, hogy ez a jogalkalmazás számára több esetben nehézséget is okozhat, de az egyértelmű és világos jogalkotói szándékkal szemben a jogalkalmazás törvényrontó gyakorlatot nem folytathat.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg azt, hogy a vádlott szándéka egyértelműen testi sértés okozására irányult és a bántalmazás intenzitása, a különösen veszélyes és többféle eszköz használata alapján az is kétségtől megállapítható, hogy a vádlott egyenes szándéka a 8 napon túl gyógyuló súlyos testi sértés okozására is kiterjedt. Az általa használt eszközök azonban, figyelemmel a megtámadott testrészekre és a vádlott által kifejtett erőre, alkalmas volt ennél súlyosabb, akár életveszélyes eredmény előidézésére is. A vádlott azonban eziránt közömbös maradt, vagyis az életveszélyes eredmény előidézésének lehetőségébe belenyugodott, azaz a lehetséges eredményre az eshetőleges szándéka terjedt ki.

Ezért magatartása a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdésre figyelemmel a (8) bekezdés 1. pontja szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének minősül. Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a kísérlet jogszabályi alapját illetően nem hivatkozott a Btk. 10. § **(1) bekezdésére**, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Mellőzte azonban a Btk. 9. §-ára történő hivatkozást, hiszen az életveszélyt okozó testi sértés büntetésének kísérlete csak abban az esetben róható az elkövető terhére, ha az eredményre legalább az eshetőleges szándéka kiterjedt (BH 2004. 492.).

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket is helyesen tárta fel, azt az ítéletábra annyiban egészítette ki, hogy további súlyosító körülményként vette figyelembe a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra is, hogy a vádlott korábbi ügyeiben eljáró bíróságok a fokozatosság elvén haladva a vádlottal szemben mindeddig szabadságelvonással nem járó büntetéseket szabtak ki. Ezek azonban nem bírtak kellő visszatartó erővel, a vádlott alkoholizáló életvitele folytán már nem mások javaira támadt, hanem más személy testi épségére tört. Ezért egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjával abban is, hogy a vádlottat újabb bűncselekmény elkövetésétől leghatásosabban csak végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával lehet visszatartani.

A számba vett enyhítő körülményekre és továbbra is figyelemmel a fokozatosság elvére, az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát is a bűncselekmény tárgyi súlyával és a vádlott személyében

rejlő társadalomra veszélyességgel arányosan a középértéktől lefelé eltérve határozta meg. E szabadságvesztés tartamának további enyhítése már a büntetési célok elérését veszélyeztetné.

Az ítélet tábla osztotta a főügyesség észrevételét abban, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részének megszövegezése nem mindenben felel meg a törvényi előírásoknak. A Btk. 35. § (1) bekezdése szerint ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, annak végrehajtását fogházban, börtönben vagy fegyházban rendeli végrehajtani. E rendelkezésre figyelemmel az ítélet tábla a vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekintette, amit börtönben rendelt végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek azzal, hogy az elkövetés eszközeit az elsőfokú bíróság a lefoglalásuk megszüntetése mellett helyesen azok tulajdonosának rendelte kiadni, e körben azonban nem hivatkozott a Be. 155. § (1) és (2) bekezdésére, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú ítélet pontatlanul tartalmazza a vádlott anyjának keresztnévét és a vádlott személyazonosító igazolványának számát, ezért azt az iratok alapján (nyomozati iratok II. kötet 304. oldal) helyesbítette. Rögzítette a vádlott jelenlegi tartózkodási helyét is.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta, ezért az első fokú ítéletet - a rendelkező részben írt helyesbítésekkel - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2015. december hó 2.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.. Cserhádi Ágota s.k.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.557/2015/6. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.142/2015/17. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. december hó 2.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.
a tanács elnöke